Školní zpravodaj – speciální vydání

Každého z nás v životě potkají chvíle, kdy musí učinit rozhodnutí, která ještě nikdy neudělal. Právě do takové situace se dostala většina zemí světa. Také naše republika čelí epidemii neznámé nemoci a poprvé v novodobé historii bylo nutné přistoupit k uzavření škol, obchodů a jiných podniků, v nichž se schází více lidí. Výuka ale půlkou března neskončila. Život běží dál a škola také. Pro školství se objevila velká výzva. Neustále se mluví o tom, že připravujeme žáky na život a na budoucnost, o které nevíme, jaká bude. Nyní jsme se dostali do situace, v níž takovou neznámou řešíme. Bylo nezbytné najít si novou cestu a tou se stala distanční forma vzdělávání. Každý si vybral svůj online-nástroj, který používá při komunikaci se žáky. Sledujeme webináře, organizujeme MEETy, komunikujeme přes SKYPE, sdílíme zkušenosti, čerpáme inspiraci od provozovatelů učebních serverů, využíváme vydavatelství, která poskytla své materiály zdarma a tím vším můžeme žákům zpestřit práci. Zjistili jsme, že komunikace na dálku se dá zvládnout, avšak osobní kontakt všem nesmírně chybí. Nechceme popisovat, jakým způsobem je možné na dálku učit, chceme Vám předat pár vzkazů od učitelů i od žáků.

Každý z nás se s novou formou učení vyrovnal po svém. Někteří žáci s tím problém nemají, jiným to vyhovuje méně. Podobné je to rovněž u pedagogů. Jedno je však jisté, jenom společně to zvládneme.

V následující části Vám přinášíme malou ochutnávku „výuky na dálku“ od několika kantorů a žáků obchodní akademie.

Jana Kirchhofová

Tato doba mě posunula prostě dál, ať už se to týká mé osoby, tak hlavně mé práce. Přemýšlím, co je důležité, kromě zdraví, právě teď. Sedím u PC a nepřemýšlím jenom, co dělat a jestli to všechno dělat, ale hlavně jak jinak to dělat. Slyším, že nemám zdůrazňovat věk, ale musím, protože jsem začala být na sebe více pyšná. Na to, že už jsem mohla někde krmit holuby (což se nemá, já vím…), tak tady řeším, jak a co sdílet s kolegy, se žáky, učím se pracovat ve „virtuální" učebně, poslouchám webináře, používám Skype, komunikuji přes FB, i když jsem vždy říkala – „tohle NIKDY".. A co je na tom zvláštní? Dost jsme se toho bála a nevěřila si, že to zvládnu, a ono to jde… A legrační na tom je, že mě to prostě baví – baví mě vymýšlet pro žáky práci prostě „jinak". A žáci musí vymýšlet a odepisovat a reagovat jinak, než ve škole a tento způsob je jim blízký. Mohou ukázat, jak to s tou technikou zvládají oni. A také jsem zjistila, jak jsou tolerantní, když něco hned nejde, a tolerují můj systém pokus x omyl. I v tom se ukáže jejich charakter. Doba mi ale taky ukázala, jak je učitel stejně pořád důležitý. A to nejenom ve výuce, ale hlavně proto, že ho stejně žádné PC nenahradí. Sdílení přes PC nenahradí ten osobní kontakt s kolegy, se kterými se ráda vidím, a hlavně nenahradí moje žáky. Zjistila jsem, jak mi chybí – chybí mi jejich kolikrát směšné výmluvy, jejich vtípky, prostě mi najednou chybí jako osobnosti, přestože na ně kolikrát nadávám. Takže on-line výuka je sice zvládnutelná a žáky (i mě) baví a všechny nás určitě posunula dopředu, ale stejně se těším na všechny do té naší „skutečné" školy jako nikdy.

Šárka Zacpalová

Došlo mi, jak moc mi žáci chybí a stýská se mi po nich. Takže vítám občasné hodiny přes skype nebo whatsapp, kdy je aspoň slyším. Většina komunikace u mě probíhá přes mail, protože se důsledně držím doporučení být líný učitel. Takže jsem se naučila formulovat testové otázky tak, aby nestačilo zkopírovat nějaký odstavec, ale student musel předvést vlastní úvahu a vystihnout podstatu. Navíc časový limit je motivuje odpovídat sám za sebe. Dostávám i takové výmluvy jako - byl jsem v Tescu a byla tam fakt fronta, pozdě jsem vstala (testy posílám v deset ráno) a pak jsem dlouho snídala. Moji žáci chtěli, ať s nimi komunikuji přes messenger, ale já nezvládla mentálně představu, že na stará kolena budu mít účet na FB. Tak mi dcera založila whatsapp, tam to není potřeba. Některé věci to

urychlilo. Píšu jim pravidelně zápisy a pak testuji jejich pochopení.

Simona Blahoušková

Tato zvláštní, pro spoustu lidí nová, situace mě donutila rozšířit si znalosti, nasbírat nové zkušenosti. Nemoc spoustu věcí lidem bere, ale i přináší, jen to musí umět vidět. Jsem ráda, že jsem se vrhla do nových nástrojů podporující výuku, u některých bych chtěla zůstat i po otevření škol. Strašně moc mi chybí žáci, jsem ráda za každý kontakt prostřednictvím emailů, messengeru, googlu a dalších aplikací. Spousta žáků je v této situaci upřímnější, sdílnější a nebojí se sdělit svůj názor, i když je třeba negativní, a za to jsem moc vděčná. Žáci mě překvapili tím, jak se snaží řešit, psát, studovat…. Moc se těším na dobu, kdy se budeme moci sejít opět osobně posíleni o nové zkušenosti.

Irena Sládečková

Současná situace donutila přemýšlet úplně jiným směrem, přizpůsobit se i za cenu velkého osobního nepohodlí, učení se věcí, které jsme původně vůbec nechtěli znát, poupravit si žebříček hodnot, kdo a co je pro nás důležitý.

Petra Pajtlová

Nechybí mi jen žáci, jejich okamžité reakce, ale hlavně kolegové, jejich každodenní podpora a přátelská atmosféra na pracovišti. Jsem teď nucena trávit daleko více času online, což mi moc nevyhovuje. Na druhé straně mi práce na dálku umožnila proniknout do tajů Google Classroom. Soukromými komentáři můžu s každým žákem sdílet a řešit jejich problémy, což částečně supluje chybějící osobní kontakt. Díky solidaritě poskytovatelů je nyní mnoho výukových programů k dispozici zadarmo, takže můžu využívat i jinak nedostupné online nástroje. Je to velká výzva. Ale právě v obdobích krize se rodí ty nejlepší nápady.

Irena Wernerová

Všichni se budou do školy těšit, konstatujeme napříč třídami. Je to obtížné a nezvyklé pro žáky i pro nás, na druhé straně spolupracujeme, sdílíme, žáci jsou otevřenější. Že by to bylo díky jejich zvyku komunikovat tímto způsobem a my jsme se "konečně přizpůsobili"? Najednou nestačí celý den, i když je člověk on-line. 2. A se stará o pejska z útulku, adoptovali jsme jej - je to stará fenka, které

umřela panička, je nemocná a už si ji nikdo nevezme. Tak jsme si odhlasovali, že každý žák na ni přispěje 10 Kč měsíčně a já stovku. Teď se mě ptali, co bude se psem. Je v pořádku v útulku, dala jsem příkaz na účet a každý měsíc dostane 400 Kč, na léky a granule. I toto je solidarita, nemyslet na sebe.

Ivana Tomková

Každá krize je příležitost a můžeme si z ní něco odnést. Třeba zjištění, že lze přežít i bez víkendu stráveného v nákupáku. Najděme si pevné body v každodennosti a stanovme si režim. Po odeznění naštvání, brblání a strachu si lidé nakonec začnou pomáhat, buďme k sobě laskaví.

Vlasta Novotná

Všichni vyjdeme ze situace určitě ICT kompetentnější :) … učitelé i žáci. Žáci zjistí, že nestačí FB a učitelé tentokrát s nadšením, nikoli z donucení na školení, zjistí možnosti počítačové techniky. Někteří také zjistí, že je dnes ICT kompetence učitele nedílnou součástí jeho vzdělání i vzdělávání. Za sebe děkuji všem učitelům za to, jak se s danou situací ve výuce perou. Věřím, že si i veřejnost uvědomí náročnost práce učitele.

Radek Šín

Co nás nezabije, to nás posílí. Co se týče ICT, byli jsme připraveni a nejsme zaskočeni. Poznali jsme, že důležité věci jsou úplně jiné, než jsme si v minulosti mysleli.

Jarmila Šístková

Zjistila jsem, jak moc mi všichni chybíte. Těším se na dobu, až opět budeme moct bezpečně odložit roušky a navzájem si darovat úsměvy. Vzpomněla jsem si na rok 1997, kdy v Přerově řádila povodeň, a nefungovaly ani telefony. Teď si vážím toho, že se můžeme alespoň slyšet. Nabídla jsem žákům možnost telefonických konzultací (napíší mi na email číslo, na které jim můžu zatelefonovat a já se jim ozvu), někteří této možnosti již využili a já jsem za to moc ráda. Jinak mě potěšila nabídka spolupráce, firma Klett mi poskytla přístup

k online verzi učebnic RJ a dokonce mi zpřístupnila online testy pro 1. ročník, tak doufám, že výuka pro žáky bude pestřejší. Já jsem vyšla ze své komfortní zóny, denně pronikám spoustu hodin do tajů online výuky a věřím, že to, co se teď naučím, využiji do budoucna. Do Google Classroom se mi už přihlásila většina žáků, tak jsem přesvědčena, že nám to bude fungovat. „Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede" (A. C. Clarke). Já přeji všem hodně síly.

Lenka Pospíšilová

Asi budu opakovat to, co už je tady napsáno… Lidé si začnou vážit věcí, které dříve přehlíželi. Snad tato doba naučí i žáky větší toleranci a samostatnosti. Lidé by si mohli uvědomit, jak často řeší maličkosti, které ve srovnání s opravdovými problémy, nejsou podstatné. Pravdou je, že na "běžné" věci najednou den nestačí... Těším se na všechny a pevně věřím, že nás to opravdu posílí. Těším se do práce na všechny žáky i kolegy, doufám, že i když se svět změní, my zůstaneme stejní, možná budeme všichni o trochu lepší.

David Mach

Tahle situace nám toho hodně bere, ale s postupem dní také hodně dává. Nikdy se ovšem pomyslné jazýčky těchto vah nevyrovnají, protože na té první misce prostě chybí základní sociální prvek, interakce se studenty, kolegy, lidská komunikace verbální a taky neverbální... to písmenka nikdy nenahradí. Nějaký Meet, Zoom nebo Skype jen částečně. Ale co naplat, jsme hozeni do vody a musíme plavat. Žáci i kantoři. A zdá se mi, že se osazenstvo naší školy drží nad vodou poměrně dobře a jejich počínání už začíná mít i prvky plaveckého stylu. Jen tak dál, obchodko, do toho…

A ohledně globální situace tam venku? Myslím si, že svět už nebude nikdy takový jak před pandemií. A tuším, že časem přijdeme na to, že je to dobře, že nám to vrátí vnímání podstaty lidskosti a existence jako takové. Když nebudeme myslet na sebe, dáme to... to naše soudržnost a ohleduplnost je ten účinný antivir.

Tomáš Rozehnal

Tato situace nás všechny nepochybně změní (snad si začneme více vážit věcí, které jsou opravdu důležité). Všichni si nepochybně zvýšíme své kompetence v oblasti ICT výuky, ale je nepochybné, že osobní kontakt s žáky to zcela nenahradí.

Jana Suchánková

Dokud je chození do práce samozřejmostí, ani vlastně nevíte, jak rádi tam chodíte. V minulosti občas proběhla tiskem myšlenka, že nás jednou budou učit počítače. Teď to zkoušíme a něco tomu chybí. Chybí ty okamžité reakce, chybí smích, chybí osobní kontakt, chybí i ty otrávené obličeje…Chybí kolegové a kabinety. Trochu to vše nahrazují milé zprávy v mailech nebo třeba v Clasroomu. Žáci v současné krizi ukazují, jak jsou zdatní na poli technologií. Přebírají odpovědnost sami za sebe a je s nimi bezva spolupráce. Najednou není tlak na výkon, spíš je oceňována snaha, originalita. A my učitelé se nedobrovolně stáváme ajťáky a snažíme přestat ignorovat slova jako webinář, platforma, uploadovat FaceTime, Meet…Kromě toho je prostor přemýšlet, co by se po návratu do škol dalo udělat jednodušeji, lépe, smysluplněji, případně co se osvědčilo. Během pár dní se svět nenávratně změnil. Tváří v tvář něčemu, co nikdo nečekal, se k sobě lidi chovají líp. Snad si budeme i po skončení krize pamatovat, že my téhle Zemi nevládneme a že ji musíme respektovat, že kdo nemá zdraví a kolem sebe lidi, kteří ho mají rádi, nemá vlastně nic. A že úsměv ani rouška nezakryje, protože je v očích.

Reakce žáků …

Většina nechtěla být jmenována, proto respektujeme jejich přání a uvádíme jen komentáře.

Výuka online má jednu výhodu, kterou normální učení ve škole nemá a to tu, že nemusíte trávit denně 7-9 hodin v lavice a máte tím pádem větší „pohodu“. Teda, jak se to vezme, úkolů máme dost, ale to i času na jejich vypracování. :D Kdybych řekla, že mě to naučilo si správně organizovat čas, tak bych lhala, to bohužel ne, ale snažím se, co to jde, a tak si alespoň dopředu píšu, co bych za ten den měla splnit a nenechávám věci na poslední chvíli, jak jsem na to zvyklá. Naučila jsem se ale, že teď jsem zodpovědná sama za sebe a jak dobře, samostatně a svědomitě úkoly vypracuji je jen na mně. Když budu líná teď, po návratu zpět to bude ještě těžší. Všechno tohle „online učení“ je těžké, protože na to nejsme zvyklý, nikdo z nás na to nebyl připravený, ale myslím si, že to jde všem skvěle. Učitelé se snaží, co to jde, a tak doufám, že na to za pár let budeme vesele vzpomínat a smát se tomu, jak jsme to skvěle a bezproblémově všechno zvládli! ☺

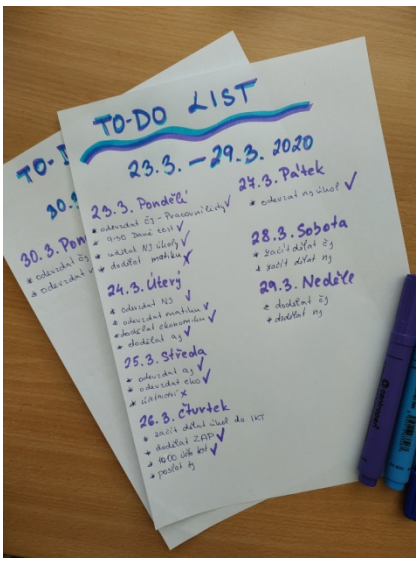

Udělat si to-do list je za mě skvělý nápad ☺ - vidím, co vše mám udělat.

Domácí výuka se pro mě zprvu zdála nemožná, protože za normální situace jsem zvyklá pracovat především kolektivně. Ale po náročném prvním týdnu jsem si v domácím samostudiu udělala fungující systém. Moc mi pomohlo to, že někteří učitelé začali používat Google Classroom, mám alespoň přehled v termínech odevzdání. Zbytek si píšu do diáře, a tak si ve všem udržuji pořádek. Co se týče komunikace, je těžší se na něčem domlouvat se spolužáky, ale věřím, že i na to společně časem přijdeme.

Přijde mi, že klíčem k úspěchu samostudia je pečlivé zapisování úkolů a správné rozvržení času. Vše se dá zvládat tak, že u úkolů sedím denně nanejvýš 3 hodiny, což mi nepřipadá tak strašné. Přesto, že jsem právě v maturitním ročníku a aktuální situace spíše přinesla nervy kvůli MZK, věřím, že to nějak všichni zvládneme. :-)

Hodně lidí, zejména v nižších ročnících, musí mít radost, že nemusí do školy. Každý den si sednou na pár hodin k počítači, splní nějaké úkoly a mají volno. Ale já, jakožto studentka v maturitním ročníku, radost vůbec nemám. Toho učiva je opravdu hodně a chybí mi výklad učitelů, protože jsem si vždycky nejvíce odnesla ze školy. Teď je to celé na mně. Nejtěžší pro mě je rozvrhnout si čas. Ne, že bych to nezvládla, ale mám „blbou" povahu a jakmile mi přijde zadání nějakého úkolu, tak mám nutkání ho vypracovat hned. Když to odložím, tak mám výčitky svědomí a nemám klid, dokud daný úkol nevypracuji. Takže ničím sama sebe svým přístupem, protože to je dost vyčerpávající. Ale jak říkám, je to moje chyba. Snažím se připravovat, vypracovávám zadané úkoly a odevzdávám je v termínu. Zatím to zvládám dobře, i když ne vždycky úplně bez chyby. Ale chybami se člověk učí. ☺ Když si s něčím vůbec nevím rady, tak si napíšu o pomoc. Většinou kontaktuji někoho ze spolužáků nebo z přátel, kteří mi vždy ochotně pomůžou. Myslela jsem si, že když jsem doma, tak si budu vypracovávat didaktické testy a učit se maturitní okruhy, jenže úkolů je samo o sobě dost a stíhat všechno se dá opravdu těžko. Nejhorší je to s předměty, ze kterých mám mít praktickou zkoušku. Nejsem si v těch předmětech vůbec jistá (bohužel ani spolužáci) a nad úkoly strávím nejvíce času, protože si občas nevím rady. Sice můžeme kontaktovat vyučující a poradit se s nimi, ale pořád to není ono. Takže z praktické části maturity mám momentálně asi největší strach. Nejhorší pro nás maturanty je, že nevíme, jak to bude s naší maturitní zkouškou, protože nikdo v této situaci nedokáže odhadnout, kdy se do školy vrátíme a jestli vůbec. Celá tato situace je velmi stresující a náročná na psychiku a ten fakt, že prostě nevíme, co a jak bude, nám moc nepomáhá. Ale s tím bohužel nic neuděláme. Paní učitelka třídní mi napsala (budu citovat): „Každopádně hlavu vzhůru a pozitivní mysl. Jak jsem nedávno někde četla: „Osud míchá karty, my hrajeme." A já věřím, že vyhrajeme!!!" Chci to poslat dál, protože mě to dost nakoplo a třeba to pomůže i někomu dalšímu. ☺

V této nelehké situaci, kdy se musíme věnovat domácímu studiu, bojuji především s prokrastinací. Zadané úkoly zvládám odevzdat vždy v termínu a nemohu si stěžovat ani na jejich množství. Ale „dokopat" se k jejich splnění bývá kolikrát nadlidský úkon. To ani nemluvím o práci navíc – učení se maturitních otázek atd.

Do některých předmětů, především nematuritních, mi přijde zbytečné zadávat tolik práce, každopádně chápu, že všichni učitelé potřebují známky. Já osobně zatím vše zvládám dobře, avšak studiu bohužel nejsem schopná věnovat tolik času jako při klasickém navštěvování školy – přece jen vstávání v 11 hodin mi prakticky ničí celé dopoledne. A celkově moje produktivita práce je na mnohem nižší úrovni. Myslím, že nejsem jediná, které by (obzvlášť v maturitním ročníku) prospělo spíše prezenční studium, na které jsme byli zvyklí. Avšak tuto situaci bohužel neovlivníme. Všichni máme stále obavy z maturit – především praktické části – a strach, že nejsme dostatečně připravení.

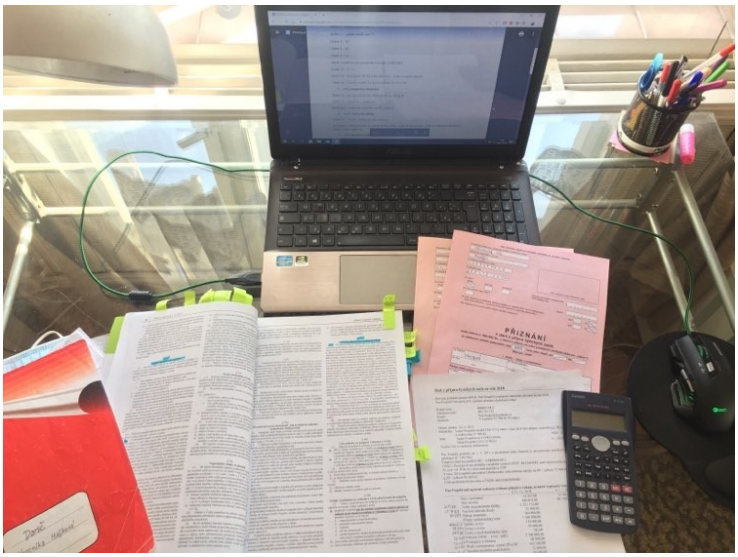

Zprvu to byl nezvyk, ale na novou formu výuky - on-line class, jsem si zvykla celkem rychle. Aplikace Classroom je přehledná, ukazuje vám, co máte hotové, co ještě chybí a kdy věci odevzdat. Úkolů máme přiměřeně, a když si člověk umí zorganizovat čas, tak s jejich plněním není nejmenší problém. Některá zadání jsou těžší, některá lehčí, ale není to nic, co by se nedalo zvládnout. Jediné, co mi na on-line výuce vadí, je to, že někteří učitelé zasílají úkoly na Classroom, jiní na Bakaláře a zbytek zase na e-mail. Člověk se v tom občas trochu ztrácí. Jinak mně, introvertovi, tato forma výuky vyhovuje. :)

Jak zvládám domácí samostudium? Snažím se a učitelé taky. Je to úplně něco nového. Pozitivní věcí je to, že mě opustil každodenní stres z pevných deadlinů, přepadových písemek, prosezené hodiny bez možnosti mít déle trvající přestávku a hlavně mít delší dobu na řešení zadaného úkolu. Jsem typ člověka, co si vše plánuje, takže každý den je přede mnou To-Do list. Ten, je hlavní držák mého harmonogramu. Jediné negativum samostudia mám u odborných předmětů, ty mi dávají zabrat, protože si je musím sama pročítat např. účetnictví nebo daně. A

to doslova nesnáším. Celkové shrnutí? Líbí se mi, jak nám jsou zadávány úkoly, ale už mi chybí ta naše farma.

Jak jsem již zjistila, výuka on-line, kterou teď zažíváme úplně všichni, není pro mě nic úplně příjemného. Samozřejmě, že to má spoustu výhod, můžete si vše pohodlně vyhledat, aniž byste za celý den museli opustit svoji milovanou postel, jelikož si spoustu věcí musíte vyhledat sami od sebe, zjistíte spoustu nových a zajímavých informací. Také si myslím, že všichni musíme doma pomáhat svým rodičům nebo sourozencům a toho učení není zrovna málo, naučíte se organizovat si svůj čas. Ale já bych upřímně, i když se divím, radši chodila do školy, chybí mi setkávání se každý den na chodbě se svými přáteli a všechno ostatní co k tomu patří. Doufám, že se situace brzy zlepší a všechno se vrátí do normálu. :)

Už je to pár dní, co jsme všichni studenti ze škol doma odkázáni k domácímu samostudiu, za mě probíhá až na pár výjimek učení v pořádku, uznávám, že některé úkoly jsou docela oříšek, ale o to větší výzva to je.
Děkuji všem pedagogům za spolupráci a doufám, že se co nejdřív opět vrátíme do škol a společně se připravíme na tu závěrečnou maturitní zkoušku.

Děkujeme tímto všem, kteří nám věnovali čas a napsali pár povzbudivých slov. Všichni máme stejné přání – co nejdříve se opět

setkat na půdě obchodní akademie. Nesmíme ztrácet naději a víru, že vše společně zvládneme

Hlavu vzhůru a mysleme pozitivně ☺.

Těší se na Vás kolektiv Obchodní akademie Prostějov